

mig og Regeringen, maa jeg imidlertid bedrøve ham med, at en saadan eksisterer ikke. Jeg agter at stemme mod de foreliggende Forslag, baade det, der stammer fra Socialdemokraterne, og det, der stammer fra de Konservative. Jeg stemmer imod, ikke tvungen, ikke, fordi jeg føler mig tvungen af Partitvang, men fordi det er min fulde Overbevisning, efter hvad jeg har været Vidne til i de sidste Uger, og ikke mindst efter, hvad jeg har været Vidne til i Dag, at den Vej er ufarbar. Hvis det ærede Medlem derimod ved at drage mit Navn frem har tænkt paa, at jeg ikke var absolut tilfreds med den Maade, som denne Sag er behandlet paa her i Rigsdagen, vil jeg sige, at han ikke rammer helt ved Siden af. Det tilstaar jeg. Selv om jeg altsaa stemmer imod, fordi jeg anser det for fuldkommen haabløst at komme den Vej ud, er dermed ikke sagt, at jeg er tilfreds med det Forløb, som denne Sag har faaet.

Jeg stemmer bl. a. ogsaa imod af den Grund, at jeg anser det for umuligt at diskutere det foreliggende Spørgsmaal paa rent objektiv og saglig Grund, og Debatten i Dag har bestyrket mig i den Opfattelse. Saa snart man i Danmark taler om Told, bevæger man sig i den offentlige Diskussion som Regel mellem to Poler, Frihandel paa den ene Side og Beskyttelse paa den anden. Alt, hvad der ligger mellem disse to Poler, hele den praktiske Politik, er det sjældent, man kan faa Lejlighed til at tale om. Men mellem disse to Poler ligger dog hele den Toldpolitik, der er ført her i Landet siden 1908. Den har hverken været en doktrinær Frihandelspolitik eller en decideret Beskyttelsespolitik. Saa vidt jeg erindrer, har den nuværende højtærede Finansminister en Gang sagt, at i Tolddebatter var det ham ret ligegyldigt, om man vilde kalde den Toldpolitik, som han har haft saa stor Del i, en moderat Frihandelspolitik eller bruge Udtrykket en moderat Beskyttelsespolitik. Jeg mener, han har Ret i denne Opfattelse. Men alt, hvad der ligger mellem de to Poler, drukner i den offentlige Diskussion, fordi man bevæger sig paa den Maade, at er man ikke det ene, saa er man det andet. Jeg har selv erfaret det mere end een Gang; jeg har navnlig erfaret det under Valgkampen i Efteraaert, da jeg tillod mig paa et Møde at fremsætte en Udtalelse — jeg antager for øvrigt, det er den, det ærede Medlem Hr. Stauning har tænkt paa, naar han Gang paa Gang kommer tilbage til mig — omtrent som saa: at hvis det drejede sig om en enkelt Industri, der var i Vanskeligheder, kunde jeg godt tænke mig,

at man ved en Krisetold som den, Venstre gennemførte i 1923, kunde hjælpe en saadan Industri. Ja, det var jeg formastelig nok til at sige, og hvad blev Resultatet? Resultatet blev naturligvis, at jeg Dagen efter blev taget til Indtægt af samtlige de konservative Blade paa Egnen for, at jeg var dog en fornuftig Beskyttelsesmand, og naturligvis fik jeg af andre Organer, ikke mindst fra radikal Side, at høre: Ham dør skal I passe paa, han er ikke rigtig ægte! Saaledes gaar det, naar man vil forsøge at bevæge sig paa det Felt, der ligger mellem de to Poler; saa risikerer man at blive taget til Indtægt enten for det ene eller for det andet. Det er efter min Mening forkert, ja, jeg fristes til at sige meningsløst, at Forholdet er saadan, for jeg tror, at det netop er dette, der bidrager til at gøre det umuligt at komme til at føre en virkelig saglig og objektiv Forhandling f. Eks. om de Spørgsmaal, der ligger for her.

Der siges nu, at disse Forslag, der er fremsat dels fra konservativ, dels fra socialdemokratisk Side, vil føre Danmark ind i en helt anden Toldpolitik, jeg tror, man kalder det Højprotektionisme. Ja, det er muligt, at de kan føre ind i det, men for mig staar det nu saadan, at det ikke er afgjort, at det vil blive Tilfældet, og jeg er ikke ganske sikker paa, at noget af de to Partier i Virkeligheden ved disse Forslag har tænkt paa, at det var en Begyndelse til at komme over i en helt ny Toldpolitik. Jeg tør ikke sige, om der er nogen indenfor det konservative Folkeparti — ja maaske det ærede Medlem Hr. Fraenkel, jeg ved det ikke —, der mener, at det vilde være opportunt for Danmark nu at slaa ind paa en helt anden Toldpolitik end den, vi til Dato har ført. Jeg tør heller ikke sige, om der er nogen indenfor Socialdemokratiet, der mener det, men jeg tvivler dog meget om det — ja, jeg er ikke en Gang sikker paa, at det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen, der vel nok er den største Tolder, de har i det Parti, vil tage Ansvaret for at føre Danmark ind i en anden Politik end den, vi hidtil har ført. Det vilde efter min Mening være altfor farligt, og hvis det virkelig var dette, der laa for i Øjeblikket, tror jeg absolut ikke, der kunde skaffes Flertal for det i det danske Folketing.

Jeg anser altsaa Diskussionen om dette Spørgsmaal for at være ret haabløs, fordi den som sagt drejer sig mellem disse to Poler. I denne Opfattelse føler jeg mig bestyrket paa forskellig Maade, bl. a. af Forhandlingen, der føres i dette Øjeblik. Jeg underkender naturligvis ikke, at der i denne For-